

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 55Ek/1950/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121362604
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Kurec
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6121362604.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: CKV POPRAD, s.r.o., IČO: 36 468 053, so sídlom Čenčice 8, 059 13 Jánovce, právne zastúpený advokátskou kanceláriou DPP Martaus & Partners, s.r.o., IČO: 51 174 227, so sídlom Jána Milca 788/5, 010 01 Žilina proti povinnému: TZ Trans Slovakia s.r.o., IČO: 50 459 341, so sídlom Jégého 12, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, právne zastúpený advokátskou kanceláriou AK Olekšáková s.r.o., IČO: 50 139 568, so sídlom Jégého 12, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov o vymożenie 137.926,92 EUR s prísl. a trov exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Patriciom Bađurom, so sídlom Štefana Rosívála 2, 841 06 Bratislava, IČO: 36 061 221, pod sp. zn. 161EX 265/21, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Patriciom Bađurom, so sídlom Štefana Rosívála 2, 841 06 Bratislava, IČO: 36 061 221, pod sp. zn. 161EX 265/21 **z a m i e t a.**

II. Súd povinnému náhradu trov v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 28.05.2021, vedeným pod sp. zn. 55Ek/1950/2021, domáhal od povinného vymożenia 137.926,92 EUR s prísl. na základe exekučných titulov - rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 29.09.2020 v spojení s uznesením Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 01.04.2021.

2. Okresný súd Banská Bystrica poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Patricia Bađuru vydaním poverenia pod sp. zn. 55Ek/1950/2021 s európskym spisovým identifikačným číslom: ECLI:SK:OSBB:2021:6121362604.1, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 161EX 265/21.

3. Súdny exekútor vydal na základe poverenia upovedomenie o začatí exekúcie dňa 08.06.2021, ktoré bolo dňa 23.06.2021 doručené povinnému.

4. Povinný podaním zo dňa 06.07.2021 doručeným súdnemu exekútorovi dňa 07.07.2021 podal návrh na zastavenie exekúcie.

5. Predmetný návrh povinného na zastavenie exekúcie spolu s prílohami bol súdu predložený súdnym exekútorom prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy do elektronickej schránky dňa 20.07.2021 spolu s vyjadrením súdneho exekútora. Prílohou podania bolo vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

6. V odôvodnení návrhu na zastavenie exekúcie povinný uviedol, že podáva návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 61k písm. d) Exekučného poriadku, že sú tu iné skutočnosti, ktoré

bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Právny zástupca povinného mal za to, že exekúcia má byť zastavená, z dôvodu, že sú tu skutočnosti, týkajúce sa exekučného titulu (Rozhodcovského rozsudku a Opravného uznesenia), pre ktorú sa exekúcia nemala začať, a to z troch dôvodov, že 1. rozhodcovský rozsudok je materiálne nevykonateľný, 2. opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulité) a 3. rozhodcovský rozsudok vydal Rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci (rozhodcovský rozsudok je nulitý). K prvému dôvodu svojho návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že Okresný súd Banská Bystrica rozhodol, že Rozhodcovský rozsudok je materiálne nevykonateľný. Dňa 10.12.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica uznesenie v exekučnej veci navrhovateľa (oprávneného) proti povinnému, spisová značka: 14Ek/1898/2020 (ďalej len „Uznesenie“). Okresný súd Banská Bystrica v Uznesení zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku je jeho materiálna nevykonateľnosť. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 bola neexistencia osoby povinnej tak ako bola označená v exekučnom titule. Právny zástupca povinného mal ďalej za to, že exekúcia je vedená o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie na podklade toho istého exekučného titulu, voči tomu istému povinnému, o ktorom už súd právoplatne rozhodol v exekučnej veci, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, spisová značka: 14Ek/1898/2020, a to Uznesením. Uznesenie založilo prekážku res iudicata. Pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať, a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania. Ak už bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že exekučný titul je materiálne nevykonateľný (teda na výkon rozhodnutia, či exekúciu nespôsobilý), nemôže byť táto otázka prejednávaná znova, t. j. v novom exekučnom konaní (Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 15.02.2006, sp. zn. 20Cdo 1234/2005). Ak oprávnený s takýmto záverom nesúhlasil, mal možnosť brániť sa len právne korektným spôsobom, ktorým však nie je podanie nového (opakovaného) návrhu na vykonanie exekúcie a následne podaná nová žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe toho istého exekučného titulu. Vzhľadom na skutočnosť, že vedenie Exekúcie, zakladá prekážku rozhodnutej veci, nie je možné v nej pokračovať a je potrebné rozhodnúť o jej zastavení. Potreba zastavenia Exekúcie pre prekážku res iudicata vychádza ďalej aj zo skutočností, uvedených nižšie, na základe ktorých je Opravné uznesenie k Rozhodcovskému rozsudku nulitým právnym aktom. K ďalšiemu dôvodu svojho návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulité). Právomoc Rozhodcovského súdu na opravu zanikla uplynutím lehoty 60 dní od vydania Rozhodcovského rozsudku. Na základe nižšie uvedeného je potrebné Opravné uznesenie v dôsledku nedostatku právomoci Rozhodcovského súdu na jeho vydanie, považovať za nulitý právny akt. Nulitosť (ničotnosť) exekučného titulu je exekučný súd povinný skúmať ex offico, a to počas celého exekučného konania. Z dôvodu nulitosti Opravného uznesenia a materiálnej nevykonateľnosti Rozhodcovského rozsudku je potrebné Exekúciu zastaviť. Rozhodcovský súd vydal Opravné uznesenie k Rozhodcovskému rozsudku v rozpore so Zákonom o rozhodcovskom konaní v spojení s Rokovacím poriadkom Rozhodcovského súdu. Podľa ustanovenia § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku opraví rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 60 dní od jeho právoplatnosti. Opravený rozhodcovský rozsudok sa doručí všetkým účastníkom rozhodcovského konania. Zároveň podľa ustanovenia § 32 ods. 2 Rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu je lehota na opravu chýb rozhodcovského rozsudku prísnejšia, a teda podľa tohto ustanovenia sa chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku môžu opraviť maximálne v lehote do 60 dní od jeho vydania. Oprava Rozhodcovského rozsudku bola prípustná najneskôr do 60 dní od jeho vydania. Vzhľadom na skutočnosť, že Rozhodcovský rozsudok bol vydaný 29.09.2020, 60-dňová lehota na uskutočnenie akejkoľvek opravy Rozhodcovského rozsudku uplynula dňa 28.11.2020. Po tomto dátume už nie je možné vydať opravné uznesenie k Rozhodcovskému rozsudku, a to bez ohľadu na charakter opravy. Ustanovenie § 36 Zákona o rozhodcovskom konaní predstavuje výnimku z finality rozhodcovského rozsudku, ktorá v obmedzenom rozsahu pripúšťa dodatočné zmeny a úpravy rozhodcovského rozsudku. Takisto ide o výnimku z doktríny functus officio, podľa ktorej sa vydaním rozhodcovského rozsudku končí mandát rozhodcov. Na základe vyššie uvedeného je jednoznačné, že Opravné uznesenie (zo dňa 01.04.2021) je vydané zjavne v rozpore s ustanoveniami § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s lehotou určenou podľa § 32 ods. 2 Rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na to, že vydanie celkového rozhodcovského nálezu má za následok ukončenie jurisdikcie rozhodcov nad sporom, ktorý práve vyriešili. Rozhodcovia sa

po vydaní celkového rozhodcovského nálezu následne označujú ako *functus officio*. Termín *functus officio* je latinský výraz pre termín „úloha vykonaná“. Rozhodcovia v tomto momente už nemôžu zmeniť svoje rozhodnutie. V rámci Modelového zákona UNCITRAL čl. 32 stanovuje, že ukončenie rozhodcovského konania ukončuje mandát daný rozhodcovskému tribunálu. Toto ustanovenie je však predmetom výnimiek. Čl. 33 zakotvuje pravidlá, na základe ktorých splnomocňuje rozhodcov interpretovať rozhodcovský nález, opraviť chyby v písaní a počítaní, prípadne vydať doplňujúci nález, do tridsiatich dní od doručenia rozhodcovského nálezu. Právna úprava Zákona o rozhodcovskom konaní vychádza z Modelového zákona UNCITRAL. Samotná dôvodová správa k novele Zákona o rozhodcovskom konaní, k zákonu č. 336/2014 Z. z. uvádza pri zmenách v § 36: predĺženie lehoty na žiadosť o opravu rozhodcovského rozsudku je v súlade s ustanoveniami Modelového zákona UNCITRAL. Vzhľadom na to, že oprava rozhodcovského rozsudku je výnimkou z doktríny *functus officio*, musí sa vykladať reštriktívne, a to na základe základných logických a právnych zásad (*Exceptio est strictissimae applicationis*). Rozhodcovský súd vydal Opravné uznesenie po lehote, v čase, kedy na jeho vydanie nemal žiadnu právomoc. Navyše sa oprava týkala zlého identifikačného čísla povinného ako žalovaného na Rozhodcovskom rozsudku. Uvedená „chyba“ však nebola spôsobená Rozhodcovským súdom pri vyhotovení rozsudku, ale išlo o pochybenie oprávneného ako žalobcu v spore, ktorý v žalobe ako aj na všetkých svojich podaniach uvádzal identifikačné číslo, uvedené v Rozhodcovskom rozsudku. Znamená to, že chyba v rozsudku nebola „administratívnu chybou“ ani „zjavnou chybou“ v zmysle § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, pretože na základe návrhu (žaloby) podaného oprávneným ako žalobcom v spore Rozhodcovský súd pri vydávaní rozsudku ani nemohol prísť k inému záveru. Je zrejmé, že „administratívna chyba“ a ďalšie „zjavné chyby“ sa týkajú tých prípadov, keď existuje rozpor medzi návrhom predloženým stranami a údajmi obsiahnutými v rozhodcovskom rozsudku. Ak tu však takáto nezrovnalosť nie je, Rozhodcovský rozsudok sa zhoduje s údajmi, ktoré oprávnený ako žalobca uviedol vo svojom návrhu na začatie konania (žalobe). Zásada úzkeho výkladu predmetu opráv neumožňuje rozšíriť pôsobnosť § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní na situácie, keď chyby spôsobil sám oprávnený ako žalobca v spore. Ďalej je zrejmé, že Rozhodcovský súd vydal Opravné uznesenie po uplynutí lehoty, a to v čase, keď už nemal právomoc vydať ho. Zásada zúženého výkladu výnimiek nemôže umožniť predĺžiť 60-dňovú lehotu na polročnú. Prakticky by to znamenalo, že pôvodný termín by sa zvýšil 3x (trikrát). Takéto podstatné predĺženie pôvodnej lehoty by spôsobilo právnu neistotu, ktorá by podkopala konečnosť rozhodnutia, a navyše by to prispelo k vytvoreniu ďalších právnych sporov medzi účastníkmi konania, ako je to v tomto prípade. V súlade s príslušnými ustanoveniami Modelového zákona UNCITRAL umožňuje určitá jurisdikcia predĺženie pôvodnej lehoty na opravu rozsudku, ak bola žiadosť o opravu podaná v pôvodnej 30-dňovej lehote, avšak dokonca aj v takom prípade celková lehota na opravu nemôže byť dlhšia ako 60 dní. Slovenský zákonodarca však zjavne prijal odlišný prístup, keď stanovil hneď 60-dňovú lehotu na opravu v ustanovení § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, bez toho, aby arbitrom dal akékoľvek právomoci na ďalšie predĺženie tejto lehoty. Výklad článku 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý umožňuje opravu rozhodcovských rozsudkov 6 (šesť) mesiacov po vynesení rozsudku, by bol v rozpore so zásadou zúženého výkladu výnimiek z konečnosti rozhodcovského rozsudku. Na základe uvedeného bol právny zástupca povinného za to, že v tomto prípade nemohlo ísť o chybu, ktorá by mohla byť predmetom opravy podľa § 36 Zákona o rozhodcovskom konaní, pretože tento článok sa musí vykladať reštriktívne, ako výnimka z doktríny „*functus officio*“, a chybu zaviniť oprávnený (ako žalobca v spore), nejde teda o „administratívnu chybu“ alebo „inú zjavnú chybu“ a zároveň sa oprava uskutočnila 6 (šesť) mesiacov po doručení Rozhodcovského rozsudku, pričom maximálna lehota na opravu je 60 (šesťdesiat) dní od jeho vydania. Vzhľadom na to, že Rozhodcovský súd už nemal právomoc postupovať vo veci a vydávať akékoľvek zmenené a opravené uznesenia, vydal Rozhodcovský súd Opravné uznesenie mimo svoju právomoc. Taktiež upozornil na skutočnosť, že oprávnený ako žalobca mal možnosť požiadať Rozhodcovský súd o opravu v zákonnej lehote. Ak tak neurobil, je potrebné aplikovať klasickú zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). O to viac, ak bol oprávnený zastúpený advokátom. Rozhodcovský súd, po uplynutí zákonnej lehoty podľa ustanovenia 36 Zákona o rozhodcovskom konaní ani podľa lehoty stanovenej Rokovacím poriadkom Rozhodcovského súdu, nemal právomoc akýmkoľvek spôsobom opraviť Rozhodcovský rozsudok a vydať Opravné uznesenie. Z uvedeného dôvodu je Opravné uznesenie ničotným (nulitným) právnym aktom, ktoré nemôže vyvolať želané účinky. Exekučný súd je, aj podľa názoru ústavného súdu uvedeného vo viacerých svojich nálezočoch, oprávnený a povinný skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. Ako posledný dôvod návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci

(rozhodcovský rozsudok je nulitný, nedostatok právomoci rozhodcovského súdu). Exekučný súd je, aj podľa názoru ústavného súdu uvedeného vo viacerých svojich nálezočoch, oprávnený a povinný skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. Poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR, spisová značka: I. ÚS 375/2019 zo dňa 17.09.2019. Ďalej právny zástupca tvrdil, že podľa rozhodcovského rozsudku, oprávnený (žalobca v konaní pred Rozhodcovským súdom) žaloval 127.000,92 EUR na základe služieb poskytnutých v nákladnej cestnej doprave povinnému na základe Zmluvy o preprave v septembri, októbri a novembri 2018, ktoré povinný uhradil len čiastočne. Pre uvedené nároky oprávnený založil právomoc Rozhodcovského súdu podľa ustanovenia odseku 14.2 Zmluvy o preprave (ďalej len „Rozhodcovská doložka“). Vzhľadom na skutočnosť, že strany sa nedohodli akým právom sa bude spravovať Rozhodcovská doložka, spravuje sa táto slovenským právnym poriadkom, t.j. právom ktorým sa spravuje hlavná Zmluva o preprave ako aj rozhodným právom podľa sídla Rozhodcovského súdu (Bratislava). Z vykonaného dokazovania v spore je zrejmé, že služby nákladnej cestnej dopravy uskutočňované zo strany oprávneného pre povinného neboli čisto vnútroštátne, čo bolo potvrdené aj Rozhodcovským súdom. Ako uvádza aj Rozhodcovský rozsudok „Doručenie týchto zásielok adresátom na území Slovenska, čiastočne aj susediacich krajín, žalovaný realizoval prostredníctvom služieb žalobcu.“. Napríklad oprávnený (žalobca) uskutočňoval prepravu zásielok z a do skladu v Brne, ktorý sa nachádza v Českej Republike. Tieto skutočnosti neboli rozporované oprávneným ani povinným v konaní pred Rozhodcovským súdom, a Rozhodcovský súd založil svoje rozhodnutie na týchto faktických okolnostiach. Dovoľujeme si týmto poukázať na skutočnosť, že v prípade poskytovania medzinárodnej (cezhraničnej) prepravy, sa na právnych vzťah účastníkov tejto medzinárodnej prepravy vzťahuje Dohovor CMR ako „lex specialis“, keďže Slovenská republika je signatárom Dohovoru CMR. Podľa ustanovenia Článku 1 ods. 1 Dohovoru CMR: Tento Dohovor sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza v zmluve, ležia vo dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto Dohovoru. Toto ustanovenie platí bez ohľadu na trvalé bydlisko a štátnu príslušnosť strán. Vzhľadom na to, že je nesporné, že oprávnený poskytol služby, ktoré sa dajú označiť ako cestná preprava tovaru vo vozidlách za odmenu a prepravné služby poskytované oprávneným sa uskutočnili čiastočne v inej krajine ako na Slovensku, Dohovor CMR sa použije na právny vzťah strán zo Zmluvy o preprave. Podľa ustanovenia Článku 33 ods. 1 Dohovoru CMR, rozhodcovská zmluva strán musí obsahovať osobitné ustanovenie, podľa ktorého rozhodcovský súd použije Dohovor CMR (ďalej len „Osobitné ustanovenie“): Podľa Článku 33. Dohovoru CMR zmluva môže obsahovať doložku zakladajúcu príslušnosť rozhodcovského súdu, ale iba pod podmienkou, že doložka predpokladá, že rozhodcovský súd

bude rozhodovať podľa tohto Dohovoru. Je zrejmé, že v Rozhodcovskej doložke sa nenachádza žiadne Osobitné ustanovenie. Podľa popredného právneho teoretika v tejto oblasti „na tento účel musí existovať výslovné ustanovenie a nestačí, že sa rovnaký účinok dosiahne inými spôsobmi, napríklad výberom arbitráže v štáte CMR alebo výberom práva štátu CMR. Z tohto dôvodu vyvstáva otázka, či by sa strany mohli odchýliť od článku 33 Dohovoru CMR tým, že do svojej rozhodcovskej doložky nezahrnú Osobitné ustanovenie. Podľa názoru povinného sa však strany nemohli odchýliť. Na základe článku 41 Dohovoru CMR sú ustanovenia Dohovoru CMR vrátane Článku 33, s výnimkou niekoľkých ustanovení, ktoré sa v tomto prípade neuplatňujú, kogentné. Ako uvádza článok 41 Dohovoru CMR, všetky dojednania, ktoré sa priamo alebo nepriamo odchyľujú od ustanovení tohto Dohovoru sú neplatné a právne neúčinné. Znamená to, že absencia Osobitného ustanovenia v rozhodcovskej doložke vedie k odchýlke od Dohovoru CMR, ktorá nie je povolená, preto bude rozhodcovská doložka v tomto ohľade neplatná a právne neúčinná. Na základe uvedeného je rozhodcovská doložka, dojednaná v Zmluve o preprave, vecne neplatná a právne neúčinná vo vzťahu k akýmkoľvek nárokom vyplývajúcim zo Zmluvy o preprave, založeným na službách cestnej nákladnej prepravy, pretože nie je v súlade s Článkom 33. Dohovoru o CMR, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou slovenského právneho poriadku. Na základe nižšie uvedeného je potrebné na Rozhodcovský rozsudok v dôsledku nedostatku právomoci Rozhodcovského súdu na jeho vydanie, považovať za nulitný právny akt. Nulitosť (ničotnosť) exekučného titulu je exekučný súd povinný skúmať ex offo a to počas celého exekučného konania. Vo vzťahu k časti pohľadávky vo výške 10.920,- EUR rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie. Oprávnený si uplatnil aj pohľadávku vo výške 10.920,- EUR vrátane DPH ako nájomné za „Sklad Bratislava“ vo výške 100 EUR bez DPH/deň (od 01.09.2018 do 30.11.2018), pričom povinný túto pohľadávku neuznal z dôvodov uvedených v písomných vyhotoveniach v rámci konania vo veci pred Rozhodcovským súdom, najmä z dôvodu že bola uplatnená v rozpore so Zmluvou o preprave, a preto nikdy nevznikol nárok na jej úhradu. Rozhodcovský súd pohľadávku oprávneného ako žalobcu v spore uznal, pričom to odôvodnil

v Rozhodcovskom rozsudku ako úplné nové dojednanie podmienok prepravy, odlišné od Zmluvy o preprave. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v Zmluve o preprave len na spory vyplývajúce zo Zmluvy o preprave a v súvislosti s touto zmluvou, teda nie na akékoľvek individuálne dohody, ktoré neboli dojednané v Zmluve o preprave ani v jej ďalších dodatkoch. Ak má Rozhodcovský súd za to, že v tomto prípade ide o individuálnu samostatnú dohodu mimo Zmluvy o preprave, na rozhodovanie o nej nemal Rozhodcovský súd danú právomoc, keďže žiadna rozhodcovská doložka nebola uzatvorená v rámci takejto samostatnej individuálnej dohody. Povinný ako žalobca podal dňa 16.12.2020 proti oprávnenému ako žalovanému žalobu na zrušenie Rozhodcovského rozsudku a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. a) Zákona o rozhodcovskom konaní. Konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava V, pod spisovou značkou: 23Cr/12/2020. S ohľadom na vyššie uvedené právny zástupca povinného navrhol, aby príslušný súd exekúciu oprávneného voči povinnému v celom rozsahu zastavil a priznal povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v rozsahu 100%.

7. Z vyjadrenia právneho zástupcu oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyplynulo nasledovné. Ako prvé podotýkal, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je predmetom tejto veci obsahuje nesprávne uvedené IČO žalovaného. Rozhodcovské konanie predchádzajúce vydaniu tohto rozhodnutia však bolo vedené riadnym spôsobom, v súlade s právnymi predpismi, kedy bol povinný (žalovaný) jasne identifikovaný a neexistovala žiadna pochybnosť o osobe žalovaného bez ohľadu na to, že bol na začiatku označený nesprávnym identifikačným číslom. Ostatné údaje o žalovanom boli správne a teda nie je žiadna pochybnosť o osobe žalovaného. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. a) Zákona o rozhodcovskom konaní má žaloba obsahovať identifikačné údaje účastníka konania, pričom ktoré identifikačné údaje to sú, zákon neupravuje. Cieľom je teda identifikovať účastníka konania tak, aby neboli pochybnosti o osobe účastníka konania. Údaj ako je IČO teda nie je obligatórnym údajom, ktorý musí žaloba, či rozhodnutie obsahovať. Mal za to, že nesprávne uvedené identifikačné číslo účastníka konania v rozhodnutí nemôže zmariť celé konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia. V prípade ak by aj predmetným opravným uznesením bolo porušené ustanovenie § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní, právny zástupca oprávneného mal za to, že takéto porušenie zákona nespôsobuje nulitosť tohto opravného uznesenia a taktiež nie je dôvodom na zrušenie samotného rozhodcovského rozsudku. Mal za to, že predmetný rozhodcovský rozsudok v spojení s predmetným opravným uznesením sú riadnym exekučným titulom a materiálna nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku bola napravená práve opravným uznesením. Tým, že súčasťou návrhu v tejto veci bolo aj opravné uznesenie, nemôže sa jednať o prekážku rozhodnutej veci, nakoľko návrh vychádza zo skutočností odlišných od pôvodného návrhu. Taktiež mal právny zástupca povinného za to, že súd nie je v tomto exekučnom konaní oprávnený posudzovať ďalšie skutočnosti uvádzané povinným v návrhu na zastavenie exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie bol podaný na základe riadneho právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. V nadväznosti na vyššie uvedené, oprávnený s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil a navrhol, aby súd tento návrh zamietol.

8. Z predloženého vyjadrenia súdneho exekútora vyplývajú skutočnosti o návrhu povinného na zastavenie exekúcie a preukázaní doručenia upovedomenia o začatí exekúcie príložením doručeníek.

9. Podľa § 45 ods. 2 písmeno d) Exekučného poriadku, exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného.

10. Podľa § 46 ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku, potvrdením o vykonateľnosti opatrí exekučný titul v ostatných prípadoch orgán na to oprávnený alebo orgán, ktorý schválil dohodu, na podklade ktorej exekúciu zákon pripúšťa..

11. Podľa § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

13. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

14. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

15. Podľa § 61l ods. 4 Exekučného poriadku rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o návrhu na zastavenie exekúcie, sa doručí oprávnenému, povinnému a exekútorovi.

16. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nesplnil. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods.1 Exekučného poriadku a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

17. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorej účelom je zastavenie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitímovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí, musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia zastavená. Je vhodné, aby návrh na zastavenie exekúcie obsahoval aj návrhy na vykonanie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhlo. Súd pri svojom rozhodovaní vychádza z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie.

18. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení, preštudovaní kompletného spisového materiálu a písomností predložených súdnym exekútorom konštatuje jeho nedôvodnosť, a taktiež skutočnosti uvádzané povinným nepokladá za okolnosti, na základe ktorých by mohlo dôjsť k zastaveniu exekúcie. Povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu namietnutej prekážky *res iudicata*, ktorú podľa povinného založilo uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica vydané pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 dňa 10.12.2020, ktorým bol zamietnutý návrh na vykonanie exekúcie podaný na podklade rovnakého exekučného titulu, týkajúci sa totožného nároku oprávneného voči tomu istému povinnému. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 bola materiálna nevykonateľnosť exekučného titulu. Pokiaľ povinný ako dôvod zastavenia exekúcie namieta prekážku *res iudicata* špecifikovanú vyššie, súd uvádza, že takáto námietka povinného je nedôvodná a na takú námietku nie je možné prihliadnuť, nakoľko chyba, pre ktorú bol návrh na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 zamietnutý bola opravená opravným uznesením, ktoré bolo priložené k predmetnému exekučnému konaniu (teda predmetný rozhodcovský rozsudok v spojení s predmetným opravným uznesením sú riadnym exekučným titulom) a ktorým práve došlo k napraveniu materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetné exekučné konanie vedené pod sp. zn. 55Ek/1950/2021 nepredstavuje totožný procesný stav aký existoval v rámci predchádzajúceho právoplatne zastaveného exekučného konania, nakoľko procesná prekážka bola novým návrhom na vykonanie exekúcie odstránená (doložením opravného uznesenia) a teda exekučný súd mohol totožný exekučný titul inak právne posudzovať. Predošlé rozhodnutie exekučného súdu teda predstavuje prekážku rozhodnutej veci.

19. Ďalším dôvodom na zastavenie exekúcie, ktorý prezentoval povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie bola nulitosť opravného uznesenia, ktoré bolo vydané nad rámec právomoci rozhodcovského súdu. Súd vyhodnotil aj tento povinným prezentovaný dôvod za irelevantný pre ďalší priebeh exekučného konania. Samotný zákon o rozhodcovskom konaní vo svojom § 36 zakotvuje možnosť na dodatočné zmeny a úpravy rozhodcovského rozsudku. Chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávne v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku môže opraviť rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 60 dní od jeho právoplatnosti. Je pravdou, že k oprave rozhodcovského rozsudku došlo po uplynutí spomínanej lehoty, avšak podľa názoru súdu daná skutočnosť nemôže byť na vrub vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a taktiež ani na vrub oprávneného, pre ktorého by znamenala nemožnosť domôcť sa splnenia povinnosti uloženej rozhodnutím rozhodcovského súdu. Rozhodcovské konanie predchádzajúce vydaniu tohto rozhodnutia však bolo vedené riadnym spôsobom, v súlade s právnymi predpismi, kedy bol povinný (žalovaný) jasne identifikovaný a neexistovala žiadna pochybnosť o osobe žalovaného bez ohľadu na to, že bol na začiatku označený nesprávnym identifikačným číslom. Ostatné údaje o žalovanom boli správne a teda nie je žiadna pochybnosť o osobe žalovaného. Konajúci súd konštatuje, že s argumentom povinného, že nesprávnym označením žalovaného (povinného v tomto exekučnom konaní) vznikli pochybnosti o jeho pasívnej legitímácii, nemožno súhlasiť. Od počiatku predmetného rozhodcovského konania neboli žiadne pochybnosti o tom, kto bol v konaní žalovaný. Je jednoznačné (nakoľko to vyplýva aj z tvrdení oprávneného), že oprávnený (žalobca) vo svojej žalobe uviedol okrem nesprávneho identifikačného čísla ostatné údaje správne, rozhodcovský súd viedol konanie priamo s tým žalovaným, s ktorým konať mal, a jeho pasívna legitímácia v konaní nikdy spochybňovaná nebola. Nezanedbateľným faktom je to, že právny zástupca žalovaného (povinného v tomto exekučnom konaní) si počas celého konania pred rozhodcovským súdom nesprávne uvedené IČO nevšimol, či už v žalobe alebo v samotnom rozsudku rozhodcovského súdu (pričom v konaní bol aktívnym účastníkom čo dokazujú jeho odpovede na žalobu, účasť na ústnom konaní čo vyplynulo z predloženého exekučného titulu), a na danú nesprávnosť prišiel až po začatí exekučného konania. Konajúci súd rovnako nemôže akceptovať argument povinného, že oprávnený (žalobca) o opravu nežiadal a súd konal svojvoľne. Je totiž nepochybné, že vydaním opravného uznesenia išlo len o opravu zrejmej nesprávne a nie merita veci. Opraviť tak možno ktorúkoľvek časť rozhodnutia, aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovení rozhodnutia. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitímovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávne celého rozsudku a tým pádom spôsobil aj nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku v spojení s opravným uznesením, nakoľko sa jednalo o chybu v písaní, ktorá nemala vplyv na správnosť samotnej podstaty exekučného titulu.

20. Povinný ďalej navrhol súdu, aby zastavil exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, a to z dôvodu, že rozhodcovská doložka (dojednaná v Zmluve o preprave) je vecne neplatná a právne neúčinná vo vzťahu k akýmkoľvek nárokom vyplývajúcim zo Zmluvy o preprave, založeným na službách cestnej nákladnej prepravy, v dôsledku čoho aj rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci a ďalej z dôvodu, že podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, pričom konanie vedené pred Okresným súde Bratislava V, pod spisovou značkou: 23Cr/12/2020 nebolo ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie právoplatne skončené.

21. V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu, resp. rozhodcov) rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. V tomto exekučnom konaní je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 29.09.2020 v spojení s uznesením Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 01.04.2021 (vydaný v nespotebiteľskom spore), priebeh konania ktorého upravuje zákon. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len zákon č. „244/2002 Z. z.“), a teda exekučným titulom nie je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej spore, na ktorý by sa podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku vzťahovala osobitná ochrana. Exekučný poriadok s účinnosťou od 01.04.2017 pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie ustanovuje postup súdu v prípade ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore (§ 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku), kde okrem iného stanovuje povinnosť súdu preskúmať spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu z hľadiska splnenia podmienok podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Exekučný poriadok takúto zákonnú povinnosť výslovne nestanovuje v prípade, ak sa má exekúcia vykonať na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v nespotebiteľskom spore. V danom prípade sa jedná o rozhodcovský rozsudok, ktorého podkladom je obchodno-závazkový vzťah. V prípade takéhoto rozhodcovského rozsudku exekučný súd nie je oprávnený preskúmať založenie právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore prostredníctvom rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej podľa príslušných ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z., ani iné nedostatky takejto rozhodcovskej zmluvy. Súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 podľa ktorého, exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu a teda platnosť resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotebiteľského charakteru. Zároveň zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní poskytuje účastníkovi podať na príslušný súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V zmysle uvedeného ak sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu (ako tomu bolo v tomto prípade), tak ustanovenia Zákona o rozhodcovskom konaní a súčasne ustanovenia Exekučného poriadku vylučujú v exekučnom konaní skúmanie založenia právomoci rozhodcovského súdu, ktorý exekučný titul v nespotebiteľskom spore vydal. V takýchto prípadoch (v sporoch z iného než zo spotrebiteľského vzťahu) sa premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“).

22. Súd v tomto bode poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 ECdo 7/2013 zo dňa 26.06.2013, podľa ktorého: „Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných, než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné.“

23. Súd v tomto bode poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, podľa ktorého: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok,

že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadisk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností a vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. V súlade so zásadou rovnocennosti platí vyššie uvedené bez ohľadu na to, či exekučným titulom je rozsudok, ktorý vydal všeobecný súd alebo rozhodcovský súd.“

24. Súd zároveň v tomto bode zdôrazňuje, že otázka problematiky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť nespotrebitel'ský spor na základe rozhodcovskej zmluvy predstavuje okolnosť, ktorá nastala pred vznikom exekučného titulu, a teda predstavuje okolnosť, ktorú buď skúmal alebo mal skúmať po podnete povinného orgán, ktorý exekučný titul vydal, v spojení so skutočnosťou, že povinný má zákonnú možnosť podľa zákona č. 244/2002 Z. z. podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciuje osobitné konanie pred na to príslušným všeobecným súdom oprávneným prejednať otázku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v nespotrebitel'skom spore, v čoho dôsledku problematika námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotrebitel'skom spore nespadá do preskúmvavej právomoci exekučného súdu. V exekučnom konaní, ktoré prebieha na základe výsledku základného konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, exekučný súd v spojení s návrhom povinného na zastavenie skúma len to, či po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie podľa taxatívnych ustanovení Exekučného poriadku, teda či po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhatelnosti bránia. Exekučný súd je v danom štádiu viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, jeho výrokom, preto súd nemôže predmetné rozhodnutie, na podklade ktorého sa exekúcia vykonáva, spochybníť bez priameho dôkazu, ktorý by preukázal nevykonateľnosť exekučného titulu, resp. neprípustnosť vykonania exekúcie. Nakoľko sa jedná o exekučný titul vydaný v nespotrebitel'skom spore, exekučný súd v rámci časti exekučného konania o rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie preskúmal exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej vykonateľnosti, a dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa náležitosti formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov v súlade so zásadou rovnocennosti platí, že rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. Na základe uvedeného exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) nielen rozsudku všeobecného súdu, ale ani rozsudku rozhodcovského súdu, a preto nemôže tak prihliadať ani na okolnosti, ktoré mali byť povinným namietané v základnom konaní. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, teda exekučný súd nemôže naprávať ani prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu.

25. K samotnému podaniu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciovalo konanie pred Okresným súdom Bratislava V, pod sp. zn. 23Cr/12/2020, súd dodáva, že samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nezakladá dôvod straty právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu. Takéto účinky môže mať iba právoplatné rozhodnutie súdu o zrušení rozhodcovského rozsudku, prípadne právoplatné rozhodnutie súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu do času rozhodnutia vo veci samej. To znamená, že v čase od vydania exekučného titulu cez vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a začatie exekúcie nenastali žiadne nové skutočnosti, ktoré by zmenili, resp. zrušili exekučný titul. Súd je viazaný len právoplatným

rozhodnutím príslušného súdu, ktorým by bol zrušený exekučný titul, čo v danom prípade nebolo predložené. Uvedené teda znamená, že aj napriek tomu, že povinný podal na príslušnom súde žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, tak napadnutý rozsudok zostáva aj naďalej právoplatný, a to až do času, kým súd právoplatne nerozhodne o jeho zrušení. Povinný takéto rozhodnutia príslušného súdu nepredložil, súdu nepredložil ani len samotnú žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V návrhu na zastavenie exekúcie poukázal v tejto časti na dôkaz, a to spis Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 23Cr/12/2020. Exekučný súd k uvedenému dodáva, že nie je povinný overovať a zisťovať tvrdenia povinného v prípadných iných súdnych konaniach, a teda aj otázku, či povinný aj reálne inicioval to ktoré súdne konanie, a preto súd mohol považovať tvrdenie o podaní žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj za nepodložené tvrdenie povinného. Na základe vyššie uvedeného súd považoval námietku povinného o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotebitel'skom spore za nedôvodnú, a nezakladajúcu dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

26. Súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a mal nesporene preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nespĺnil. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, a preto súd podaný návrh na zastavenie exekúcie považuje za nedôvodný.

27. Súd vychádzal pri rozhodovaní z dokumentov, ktoré sú uvedené v tomto odôvodnení, a dospel k právnomu názoru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie na základe vyššie uvedených dôvodov nie je dôvodný, súd nemal preukázané zo strany povinného, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku a súd nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie, preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

28. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

29. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

30. Podľa § 199b Exekučného poriadku oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

31. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený, má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

32. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

33. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

34. Podľa § 13a ods. 2 písm. c vyhlášky č. 655/2004 Zb. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška“), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý úkon ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

35. Oprávnený si v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie neuplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, preto súd o náhrade trov právneho zastúpenia oprávneného nerozhodoval.

36. Povinnému v exekučnom konaní zákon priznáva len náhradu trov jeho zastúpenia v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie (§ 199a ods. 2). Náhradu týchto trov možno povinnému priznať iba v prípade, ak zastavenie exekúcie možno oprávnenému pričítať. Povinný si v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Vzhľadom na to, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol a exekučné konanie a aj samotná exekúcia začali dôvodne a naďalej pokračujú, má teda súd za to, že trovy exekučného konania nemožno v tomto prípade považovať za účelné vynaložené výdavky, preto súd ich náhradu povinnému nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.